

Wat er aan vooraf ging

Het moest dit keer een koel land worden, want de trombosekous van Ingrid gaat niet echt samen met hitte en stof. Het wordt Maine, met 1,2 miljoen inwoners de rustigste staat van Amerika, in het uiterste noordoosten tegen de Canadese grens aan. Wat wij er te zoeken hebben? Vincent heeft er familie zitten: tante Bep, haar zoon Johann en zijn vrouw Martha. Negen jaar geleden is Vincent voor het laatst in Maine geweest. Ingrid bezoekt Amerika voor het eerst in haar leven. En verder hopen we volop van de Indian Summer te kunnen genieten, een vrij korte periode waarin de herfstkleuren optimaal zijn. Het zal een niet al te dure vakantie worden want de koers van de dollar is voor ons uitermate gunstig. Voor één euro krijgen we bijna anderhalve dollar. Om precies te zijn 1,48.

We zullen eerst een week met Johann en Martha op pad gaan, daarna met z'n tweeën in een huurauto. Martha heeft voor het eerste gedeelte alvast een route uitgezet. Een relaxed begin voor ons dus. Even geen geregeld, alles is geregeld. Zaterdag 27 september komt Vincent terug na twee maanden Azië. Echt tijd om bij te komen is er niet, want nog geen week later 'moeten' we al weer naar Maine. Erg hè?!

Donderdag 1 oktober

We moeten alles nog inpakken, Vincent brengt de motorpapieren nog naar Kees. Het wordt een race tegen de klok en in de trein richting Schiphol komen we erachter dat we het verjaardagscadeau voor tante Bep vergeten zijn. Tegen drie uur stijgen we op en na een tussenlanding in London koersen we richting Boston, de hoofdstad van Massachusetts. Het is ongeveer zes uur vliegen en als je televisieschermje het niet doet, is dat best lang. Tegen de verwachting in stelt de controle bij aankomst weinig voor, wél maken ze voor het eerst een foto en nemen vingerafdrukken.

Martha haalt ons op en in het donker rijden we in twee uur naar de cabin van haar familie in de staat New Hampshire, waar Johann ons opwacht. De cabin is oergezellig en we hebben er allemaal vreselijk veel zin in. En hoe leuk het ook is om Johann en Martha weer te zien, toch gaan we maar meteen naar bed. Voor ons gevoel is het zes uur later en het was een lange, vermoeiende dag.

Vrijdag 2 oktober

Door het tijdsverschil zijn we midden in de nacht klaarwakker, maar we weten het nog te rekken tot zeven uur. Ingrid is razend benieuwd hoe het er bij daglicht uit ziet. Ons ontbijt bestaat uit hash, maar wees gerust: het is een mengsel uit blik van gehakt, aardappelen en bonen. We eten in de serre, pal aan het Danforth Lake. Wat een schitterend uitzicht!

De typische Hollandse cadeaus vallen in de smaak. Stroopwafels, drop en een keukenschort met Hollands design. Vandaag moeten we het er van nemen: na weken van onafgebroken zon schijnt het na morgen afgelopen te zijn. Na het ontbijt trekken we meteen twee kano's het water in en daar gaan we, rustig peddelend van het ene naar het andere meertje. Volledige stilte, hier en daar al mooi gekleurde bomen, een prachtige weerspiegeling in het water.

's Middags gaan Johann en Vincent fietsen met Bill, de buurman. Een route met veel klimmen en dalen. De dames gaan voor een alternatieve route. Martha bejubelt alle fietspaden in Nederland, maar één ding valt meteen op: de Amerikanen halen zó ruim en kalmpjes in, die kunnen we wel hebben. Bovendien rijden er nauwelijks auto's. Om toch vooral alles uit die ene mooie dag te halen, gaan Johann en Vincent zelfs in het donker nog even kanoën. We sluiten af met een potje Pictionary, best lastig in het Engels!

Zaterdag 3 oktober

Weer om half vijf wakker, balen! Eigenlijk zouden we hier vandaag ook nog zijn. Maar omdat er regen is voorspeld, rijden we al om 10 uur weg richting Gorham waar Johann en Martha wonen. Het is een mooie rit, waarbij genoeg te zien valt. Overal staan vrijstaande huizen van geverfde houten planken (of tegenwoordig ook steeds vaker van plastic), enorme lappen grond er om heen. Ze hebben geen hekken en schuttingen zoals in Nederland en het gras loopt mooi glooiend van het ene huis naar het andere. Heel aantrekkelijk en open. We zien prachtige herfstkleuren en na een uur of twee rijden zijn we er. Het huis van Johann en Martha is niet bijzonder groot, maar ook hier valt de ruimte om het huis heen op.

We gebruiken de middag om wat te winkelen en om te beginnen gaan we naar **Cabela's**, een kolossale buitensportzaak (al schijnt hij in het niet te vallen bij L.L. Bean, waar we later nog heen zullen gaan). Een uitgebreid visgedeelte met allerlei soorten haakjes en hengels. Maar ook alles wat je voor jagen nodig hebt: geweren, kogels en feloranje outfits. Want het is natuurlijk niet de bedoeling dat je elkaar raakt. Terwijl de heren door een doe-het-zelf zaak dolen, gaan de dames op zoek naar een spijkerbroek voor Ingrid. Het worden twee Levi's voor \$35 per stuk. Omgerekend is dit ruim € 26, een schijntje want in Nederland is zo'n broek toch al gauw drie keer zo duur!

Een lekker relaxt dagje zo. O, en inderdaad: het heeft de hele dag gegoten, zelfs zo erg dat het dak van de serre begon te lekken.

Zondag 4 oktober

Vandaag is tante Bep jarig, maar ze weet niet dat wij er zijn om haar te feliciteren. Johann haalt zijn moeder op, wij belanden in de kelder waar de oefenruimte is van de band waar Johann en Martha in spelen. It's showtime! Martha achter de keyboards, Vincent achter het drumstel, Ingrid op een barkruk achter de microfoon.

Als tante Bep arriveert, zetten Vincent en Ingrid vanachter een gordijn luidkeels het 'Lang zal ze leven' in. Tante Bep grijpt haar kans om weer eens uitgebreid Nederlands te praten, zij is erg blij met ons bezoek. Martha heeft heerlijk gekookt, we groeien dicht hier! Als Johann zijn moeder terug brengt, gaan wij met Martha op pad. We gaan eerst naar een natuurgebiedje waar we over een boardwalk doorheen lopen. Het licht is prachtig en de roodgekleurde blueberries zorgen voor de rest. Daarna rijden we door naar **Camp Ellis**, een plaatsje pal aan de Atlantische Oceaan en waar een paar jaar geleden de rij huizen die het dichtst bij de kust stond, is weggespoeld. De huizen zijn hier – naar Amerikaanse begrippen – wat kleiner omdat ze aanvankelijk als vakantiewoning dienden. Een charmant plaatsje met mooie huizen en een schitterende ligging aan de oceaan.

Als laatste rijden we door naar Saco, waar we tante Bep in haar verzorgingstehuis bezoeken. Alhoewel: luxe vakantieresort is een beter woord. Ongelofelijk, één maand oud en inclusief zwembad en restaurant. Vol trots leidt tante Bep ons rond. Johann knijpt er tussenuit om thuis een footballgame te bekijken van zijn favoriet de Denver Broncos en het gehate Dallas Cowboys. Als wij drieën uiteindelijk thuiskomen, treffen we Johann in de keuken aan; hij durft even niet te kijken, zo spannend is het. Op de valreep weten de Broncos toch te winnen.

Maandag 5 oktober

Vandaag is Vincents moeder jarig, dus we beginnen de dag met een telefoontje naar Dordrecht. Daarna begint onze gezamenlijke week en gaan we met de auto van Johann op pad. We beginnen met de **Fryeburg Fair** – om met de woorden van Martha te spreken – to see a lot of fat people. Het is een jaarlijks terugkerend festijn, de grootste van Maine waar ontzettend veel mensen op af komen. En inderdaad: als we Fryeburg naderen wordt het steeds drukker dus we pakken een schitterende ongeasfalteerde

tussendoorweg. Een schitterend gebied met zelfs een puntgave brug uit 1857, een houten overkapping ter bescherming.

In Fryeburg is het een drukte van belang met ook veel Harley's. Mensen laten de bezoekers in hun tuin parkeren voor vijf of tien dollar per auto en aangezien deze fair elf dagen duurt, is dit een leuke bijverdienste. Vandaag is het traditioneel Woodsmen's Day, waarin alles in het teken van hout staat: wie hakt het snelst een boom om, zaagt planken, maakt vuur, gooit de bijl in de roos. En dan van alles met vee: het grootste varken ter wereld, koeien worden geschoren om zo mooi mogelijk voor de dag te komen, hokken vol biggen, indrukwekkende wedstrijden met trekpaarden. En als er dan ook nog twee bejaarde countryzangers optreden, is Ingrid's dag helemaal goed.

Het eten is een verhaal apart. Onnoemelijk veel standjes met vooral veel vlees en vettigheid en alles in megagrote porties. Langzaam maar zeker beginnen we te begrijpen waarom veel Amerikanen zo dik zijn, al valt het hier dan nog mee. We zullen de komende tijd wel vaker merken dat Maine misschien niet helemaal representatief is voor Amerika. Daar tussendoor scharrelen de bezoekers, voor velen is dit misschien de mooiste dag van het jaar. Wat een bof dat we dit mee maken, zonder Johann en Martha hadden we dit natuurlijk nooit geweten. Er hangt een prettige sfeer, de zon schijnt en er is zo veel te zien dat het jammer is dat we om een uur of twee weer verder moeten.

We pakken de Mt. Washington Auto Road in noordelijke richting, een prachtige weg en de herfstkleuren zijn vaak onbeschrijfelijk mooi. Tegen de avond komen we aan in **Rangeley**, we blijven hier drie nachten in een leuke cabin aan het meer (Town & Lake Motel & Cottages).

Dinsdag 6 oktober

Na een relaxt ontbijt met heerlijke kaas rijden we met de auto naar **Bald Mountain**. Het is een behoorlijk pittige klim omhoog en Ingrid is blij met de wandelstokken. Al is het alleen maar om een beetje subtiel over alle boomwortels heen te komen. Toch ziet Ingrid nog kans om over een gladde steen uit te glijden, bepaald geen zachte landing. We lopen door het bos wat extra mooi is door de herfstkleuren, af en toe een mooi doorkijkje. Boven wacht onze beloning: een adembenemend uitzicht over Rangeley Lake en Mooselookmeguntic Lake. Terwijl we afdalen, verzamelen Martha en Ingrid de mooiste bladeren.

Na de lunch rijden we via Stratton naar Carrabassett voor een wandeling over de **Narrow Gauge Pathway**. Over het pad langs de rivier de Carrabassett liep vroeger een spoorlijntje voor het vervoer van hout. Ook nu is het bewolkt, heel erg jammer voor de foto's en Vincent baalt stevig. Er is één zonnig moment en we rennen heen en weer om foto's te maken. Want als de zon schijnt, is het werkelijk een explosie van kleuren. We rijden terug over een weg die bekend staat om zijn grote kans om een eland (moose) te zien. En hoe we ook turen en hoe langzaam we ook rijden: niks. Maar gelukkig hebben we morgen onze moose-excursie nog. Terug in Rangeley doen we boodschappen voor het avondeten en steken de houtkachel aan. Iedereen gaat vroeg naar bed want morgen moeten we al om zes uur klaar staan. De weersverwachting voorspelt weinig goeds: 100% kans op heavily rain.

Woensdag 7 oktober

Om vijf uur op en om zes uur worden we opgehaald door Matt voor de moose-excursie. Vandaag moet het gaan gebeuren en Ingrid is wat gespannen (zeg maar gerust opgefokt), want ze is de enige die nog nooit een moose gezien heeft. Het blijkt niet het meest gunstige seizoen te zijn, want het is matingseason en dus zwermen ze alle kanten op. In het voorjaar zie je ze volop langs de kant van de weg staan en dat heeft een reden. In de winter worden de wegen volop gestrooid en in het voorjaar komen de moose af op de ziltige smaak van het groen langs de weg. Wij moeten er meer ons best voor doen en in de gutsende regen sluipen we door het bos. Opeens ziet Matt een

moose, de opwindung is groot en hij wijst hem aan. Ja, we zien hem!! Alleen blijkt op het eind dat Vincent en Ingrid al die tijd naar een dood stuk hout hebben gekeken. Alleen Martha heeft een glimp van hem opgevangen. We proberen van alles, ook op een andere plek. Matt maakt lokgeluiden, waar wel een reactie op komt, maar helaas moeten we aan het eind constateren: we hebben ze gehoord, maar niet gezien. En het frustrerende is, dat we er ongetwijfeld een hoop gepasseerd zijn zonder dat we het in de gaten hadden. Het is ongelooflijk dat zo'n groot beest zich zo onzichtbaar weet te maken. Wat frustrerend zo'n mislukte excursie.

Het blijft rotweer, dus na de lunch gaan we maar een winkel in waar ze outdoor-kleding en soevenirs verkopen. Het is een leuke winkel, waar je de nodige tijd kunt doorbrengen terwijl op de achtergrond de verkoopsters over van alles en nog wat babbelen. De Amerikanen hebben echt iets aardigs over zich, ze beginnen al snel een praatje. Buiten gekomen schijnt ineens de zon en Martha roept: "Hé, I see my own shadow!" Snel maken we een foto van een vlammeende maple leaf en zo heeft Vincent eindelijk zijn sublieme foto.

Het blijft eigenlijk zonnig weer en we gaan lekker een stuk kanoën op het meer, we kunnen de kanoes gratis gebruiken omdat we in een cabin zitten. We hebben een heerlijk relaxte avond met chips voor de open haard en oeverloos gebabbel met Johann en Martha. Het is erg leuk om alles te kunnen vragen want we zijn natuurlijk erg benieuwd hoe alles in Amerika gaat. Morgen vertrekken we weer, dus het ijs dat we gisteren gekocht hadden moet op. Het is ons inmiddels duidelijk geworden: afvallen zullen we hier beslist niet!

Donderdag 8 oktober

Om half negen verlaten we Rangeley, maar de beloofde zon is er niet. Vincent raakt hoe langer hoe gefrustreerder, ook omdat de harde wind van afgelopen nacht veel blaadjes van de bomen heeft doen waaien. En Martha vindt het lullig om te zeggen, maar ze is nog niet eerder in Rangeley geweest zonder een moose gezien te hebben. Je zou zeggen: wat een ellende allemaal, maar niks hoor; als af en toe de zon doorbreekt, levert dit toch een hoop mooie foto's op. En die moose komen nog wel, we zitten niet voor niets in de moose-state number one!

Onderweg strijken we neer in Jay, een ingeslapen dorpje waar nog maar weinig gebeurt sinds de papierfabriek er niet meer is. In de Subway – een min of meer gezonde fastfoodketen met heerlijke broodjes – vormen daarom zelfs twee doodnormale Hollanders een verzetje. De verkoopster zegt dol te zijn op buitenlanders en roept stralend: "You make my day!" Ze willen onze euromunten zien en Vincent staat er graag een paar af. Het enthousiasme en de vriendelijkheid van de Amerikanen blijft ons aangenaam verrassen.

Op verzoek van Johann rijden we in **Belfast** nog langs een fonkelnieuwe brug die pal naast de oude brug is gebouwd. Het levert een verrassend contrast tussen oud en nieuw op. De brug heeft de onuitspreekbare naam Penobscot Narrows Bridge en is ongeveer zo hoog als een flat van 40 verdiepingen. Met de lift kun je helemaal naar boven. Er mag maximaal 2.500 pond omhoog. In Amerika betekent dit zes à acht personen. Dat zou maar liefst meer dan 150 kilo per persoon zijn!

Aan het eind van de middag komen we in **Bar Harbor** aan, een populair plaatsje aan de oostkust van Maine. Je hebt er nauwelijks hotels en hoofdzakelijk bed & breakfast; er staan allemaal prachtige, grote huizen die voor een normaal gezin veel te groot zijn en daarom omgebouwd zijn tot B&B. Martha kon voor de komende drie nachten maar met moeite iets reserveren omdat het aanstaande maandag Columbus Day is. Dat betekent voor iedereen een verplichte vrije dag, dus veel mensen gaan dit weekend op pad. En zo belanden we in Clefstone Manor voor maar liefst \$150 per nacht! Het is wel heel erg sfeervol, het doet qua inrichting heel Engels aan met allemaal gasten op leeftijd die

fluisterend de dag doorspreken. Het is borreltijd en er zijn lekkere hapjes en drankjes. We nemen het er van, heerlijk zo'n rustmoment bij de openhaard. 's Avonds gaan we naar een Mexicaans restaurant dat iets verder van het toeristische centrum af ligt. Erg lekker en gelukkig geen samenscholing van toeristen.

Vrijdag 9 oktober

We kunnen vanaf acht uur terecht voor het ontbijt en iedereen is er dan ook stipt om acht uur. Wat een genot om zo vertroeteld te worden en je – voor ons gevoel – in luxe te wentelen! Die ochtend staat het **Precepice Trail** op het programma, een klim van 280 meter. Alhoewel klauteren een beter woord is, want het gaat behoorlijk recht omhoog met grote rotsen waar je om/overheen moet zien te komen. Vaak met behulp van handrails. Martha gaat niet mee, want mensen met hoogtevrees wordt dit trail sterk afgeraden. We krijgen het inderdaad niet cadeau en soms is het ronduit eng. Wat een avontuur, letterlijk en figuurlijk een echte highlight van de vakantie!! Helemaal bezweet komen we boven en voor de verandering is het een keer fijn dat de zon niet schijnt. Zowel tijdens de klim als bovenop is het uitzicht magnifiek.

Johann gaat dezelfde weg terug en wij via een andere weg, die ons gelijdelijker weer terug naar beneden voert. De blueberriestruikjes zijn schitterend rood, de route is duidelijk gemarkeerd. Zowel heen als terug komen we nauwelijks mensen tegen, voor de meesten zal dit te moeilijk en inspannend zijn. Van onderaf komen Johann en Martha ons tegemoet. Daarna lopen we met elkaar nog een trail vlak langs de kust. Als we de loop gemaakt hebben, blijkt door opkomend tij de inham die we moeten kruisen inmiddels volgelopen zijn. Tja, en dan wordt het toch lastig met een elastische kous. Op blote voeten er doorheen is dan niet echt een optie. De heren sprinten tussen twee golven door naar de overkant. De dames worden door Johann naar de overkant gedragen, één voor één uiteraard.

We komen bij in het Jordan Pond House voor **popovers**, volgens Johann een soort poffertjes maar dan een stuk groter. Heerlijk! Terug in Clefstone Manor gaan we uitgebreid onder de douche en dan is het al weer tijd voor happy hour, waarbij we ons weer tegoed doen aan allerlei lekkere hapjes. Vanavond eten we Italiaans, zo sfeervol en lekker en life gitaarmuziek. Dit is echt vakantie!

Zaterdag 10 oktober

Vandaag huren we fietsen en Martha vertelt trots dat in het **Acadia National Park** maar liefst 51 mijl (zo'n 75 kilometer) aan fietspaden lopen. Uniek in Amerika en dat verbreedert enorm! Iedereen zegt elkaar gedag. Het is duidelijk drukker dan gisteren, enerzijds door Columbus Day maar ook door het zogenaamde leafpeeping; het lijkt wel of iedereen de mooie herfstkleuren wil zien. En het is inderdaad allemaal schitterend. Vroeger was het hele gebied eigendom van een telg van de Rockefeller familie. Hij liet de paden aanleggen en ook verschillende klassiek stenen bruggen bouwen. Na zijn dood werd het een National Park, zodat iedereen er van kan genieten.

Terug in Bar Harbor shoppen we wat. Het is hier overal uitverkoop omdat veel winkels de deuren sluiten voor het echt winter wordt. We eten bij Route 66, een restaurantje met een inrichting en muziek uit de jaren zestig. We gaan voor de hamburger met friet, typisch Amerikaans en zo ongeveer het enige wat hier te krijgen is. De porties zijn enorm, maar dankzij de 'lange' fietstocht weten we toch alles naar binnen te proppen.

Zondag 11 oktober

Het is tijd om te vertrekken, de zon schijnt uitbundig. Om die reden hebben we het uitzicht vanaf **Mount Cadillac** voor vandaag bewaard. Een mooie afsluiter voor onze gezamenlijke trip! Onderweg doen we nog **L.L. Bean** aan, een begrip in Maine. Sterker nog: in de Lonely Planet wordt dit outdoorcentrum als een must gepresenteerd. Het zijn meerdere gebouwen en eigenlijk drijft het stadje Freeport op het succes van L.L. Bean. Bussenvol dagjesmensen worden er gedropt voor een middagje shoppen. Vincent koopt

er mooie fietshandschoenen en Ingrid is vooral overdonderd door de grootsheid en koopt niets. It is too much! We bekijken ook nog vlak langs de snelweg de kaartenwinkel van **De Lorme** waar een gigantische globe (Eartha genaamd) langzaam in de rondte draait.

En zo naderen we langzaam maar zeker weer Gorham, waar Johann en Martha wonen. In een week tijd zijn ook in hun tuin de maple trees mooi gekleurd, een heel verschil met een paar dagen geleden. Johann belandt met zijn bord eten op de bank voor de mega-TV. Vanavond spelen de Boston Patriots tegen de Denver Broncos. Een beladen wedstrijd, al is het maar omdat Johann voor Denver is (waar hij geboren en getogen is) en al zijn collega's voor Boston (de dichtsbijzijnde club voor Maine). De wedstrijd wordt gespeeld in Denver, waar nu al de eerste sneeuw gevallen is en wat erger is: de kou komt deze kant op! De Denver Bronco's weten zo ongeveer in de laatste seconde te winnen en Johann verheugt zich nu al op dinsdag als hij deze overwinning al zijn collega's kan inwrijven.

We bekijken de foto's van de afgelopen week en zijn erg tevreden met het resultaat. Soms kunnen we bijna niet geloven dat we dit allemaal gezien hebben! De rest van de avond leven we ons uit met **Guitar Hero**, een computerspel waarbij je een gitaar om je nek hebt hangen met gekleurde knoppen in plaats van de snaren. De muziek gaat spelen en in beeld komen er gekleurde ballen langs die aangeven welke knoppen je in moet drukken. Het vergt zowel snelheid als timing en we kunnen er geen genoeg van krijgen! Dat gevoel om in een band te spelen is eenvoudigweg super! En de uitdaging is natuurlijk om het nummer helemaal uit te spelen want als je te veel fouten maakt, wordt je weggefloten. Ergens midden in de nacht gaan we dan eindelijk naar bed. Fijn zo'n vrijstaand huis, dan hoef je qua herrie met niemand rekening te houden.

Maandag 12 oktober

Vandaag een lummeldagje; na een rustige start gaan we lekker fietsen in de omgeving van Portland. De zon schijnt, het is zacht weer. Volgens velen a typical fall day! Veel mensen trekken er op uit, maar je ziet weinig fietsers. Wél zien we opvallend veel snelwandelaars die waarschijnlijk op die manier het vele eten en zitten hopen te compenseren. Met de ferry steken we over naar **Peaks Island**, een pittoresk eilandje met prachtige houten huizen in allerlei kleuren. Terug in Portland gaan we naar de zoveelste outdoorshop, maar dit keer is het echt een schot in de roos; eindelijk een - voor Amerikaanse begrippen - kleine winkel met alleen maar leuke kleding. Vincent scoort een merinoshirt en fleecevest, Ingrid een broek en thermoshirt. Op de terugweg doen we nog de **begraafplaats** van Portland aan. Het is zo uitgestrekt dat je er met de auto doorheen rijdt. We hebben onderweg al veel begraafplaatsen gezien en het is moeilijk uit te leggen waarom, maar ze zijn erg mooi!

Morgen gaan we weer op pad, maar dit keer met z'n tweeën in een huurauto.

Dinsdag 13 oktober

Tijdens onze eigen trip willen we in ieder geval naar het Baxter State Park, maar de vraag is of het na 15 oktober ook nog open is. Martha belt en wat blijkt: er is nog een cabin vrij! Hij is rolstoeltoegankelijk dus ze houden hem tot op het laatst vrij voor gehandicapten. Als die zich op de dag zelf nog niet gemeld hebben, mogen ook anderen de cabin huren. We happen meteen toe, wat een bof! Dat betekent wel dat we ineens van alles mee moeten nemen: slaapzakken, kussens, kookgerei. En ook drinkwater want het is allemaal heel basic.

Martha brengt ons naar het vliegveld van Portland waar we de huurauto kunnen ophalen en we zijn even perplex als we hem zien: een Hyundai sportwagen met een V6 in het vooronder, flitsend om te zien maar volslagen ongeschikt voor hier. Meer dan de helft van de wegen is namelijk ongeasfalteerd; de bossen zijn van papierfabrieken en zij hebben hier en daar wat ruwe wegen aangelegd. Maar goed, het is niet anders en we gaan op pad. Het regent weer eens, dus prima reisweer.

Nu we zelf moeten tanken worden we ons pas bewust van de lage benzineprijs. We betalen gemiddeld \$2,60 voor een gallon wat neerkomt op €0,50 per liter. Dat zijn nog eens prijzen!

Naarmate we verder naar het noorden gaan, wordt het weer steeds beter. In **Millinocket** hebben we onze laatste stop en doen boodschappen voor de komende dagen. De weg van Millinocket naar het **Baxter State Park** is schitterend! Wat een kleuren! Het aantal auto's dat we tegenkomen, kunnen we op één hand tellen. De onverharde wegen in het Baxter State Park kan onze wagen gelukkig goed hebben, een beetje spannend vonden we dat van te voren wel. We rijden rijden zo'n 25 km over een smalle weg die nauwelijks breder is dan onze auto en melden ons op de Daicey Pond Campground bij de parkranger en vragen hoe laat en waar we de meeste kans maken om een moose te zien. Anytime, anyplace, anywhere, daar komt het zo ongeveer wel op neer. Altijd fijn als je er niet extra vroeg voor op hoeft te staan. Het is bitter koud, dus het verbaast ons niet dat de gehandicapten cabin nog vrij is. Hij staat vlak aan het meer, **Daicey Pond**. Wat een schitterende plek, maar echt tijd om er van te genieten hebben we vandaag nog niet. We moeten snel de auto uitladen voor het donker is.

In de cabin staan twee bedden, twee stoelen, een gezamenlijk buitentoilet (een zogenaamde long drop) een kastje, een tafeltje en een houtkachel. Een gaslamp zorgt voor licht, een meevaller omdat we er van uit waren gegaan dat we alles met zaklantaarns zouden moeten doen. Geen stromend water, geen douche, geen spiegel, geen elektriciteit. Wat een eenvoud na Bar Harbor, maar Vincent zegt tevreden: "Best luxe, zo'n gaslamp." In verband met brandgevaar moeten we buiten koken, maar binnen is het gelukkig lekker warm. De houtkachel geeft veel warmte. Piesen doen we vannacht wel in een fles want met min zeven graden ga je niet voor je lol op een buitentoilet. Het is echt grappig om hier te zijn, letterlijk back to nature!

Woensdag 14 oktober

Als we wakker worden is het ijskoud in de cabin en Vincent steekt meteen de kachel aan. Bij ons meer is een schitterende zonsopkomst, het belooft mooi weer te worden. We gaan pas om negen uur van start, een sleutel om de cabin af te sluiten ontbreekt maar dat is volgens de parkranger ook helemaal niet nodig hier. We beginnen op de campground meteen met het **Nature Trail** en we vullen onze namen en de tijd van vertrek in. Je moet dan ook vooral niet vergeten om de tijd van terugkomst in te vullen zodat ze niet voor niets naar je gaan zoeken.

Vincent loopt zoals altijd voorop en na een minuut of vijf begint hij driftig naar Ingrid te wenken. Wat zal er te zien zijn? Een konijn? Een eekhoorn? Of misschien wel een hert? Het blijkt een **moose** te zijn, op een meter of tien afstand staat een vrouwtjeseland rustig aan de jonge naaldboompjes te knabbelen. Af en toe kijkt ze naar ons (al schijnen ze erg slechte ogen te hebben), maar ze trekt zich verder niets van ons aan. Na een minuut of tien verdwijnt ze geruisloos tussen de bomen. Wat een geluk, we zijn er helemaal vol van!

Het Nature Trail voert ons langs drie meertjes, op de omringende bergen ligt een dun laagje sneeuw. Om die reden zijn alle trails in de bergen helaas afgesloten. De hoogste berg van Maine is Mount Katahdin en is de grote trekpleister hier in het park. Met 1608 meter is het een hele uitdaging hem te beklimmen, maar nu door de vroege sneeuw is hij verboden terrein.

Terug bij de cabin werken we een stevige lunch naar binnen. Een chipmunk sneakt naar binnen om te kijken of er voor hem ook nog wat te halen valt. 's Middags starten we met het **Sentinel Trail** waarvoor we eerst via een aantal grote stenen over een snel stromende rivier moeten zien te komen en Ingrid redt het net. We lopen door het bos en hebben nauwelijks uitzichten. Gelukkig zijn er altijd nog de mooigekeurde maple trees!

De top halen we niet. Daarvoor hebben we niet genoeg tijd. In de cabin maken we warme melk met honing die we op Peaks Island hebben gekocht en daarna valt het doek snel. Om half acht liggen we al op apegapen maar wat maakt het uit; we hoeven niet wakker te blijven voor het acht uur journaal. Life is simple without a TV.

Donderdag 15 oktober

Vandaag moet het gebeuren: het **Chimney Pond Trail**, met zes uur lopen de zwaarste die opengesteld is. Zonder wekker verslapen we ons behoorlijk en worden pas kwart over zes wakker. Het is vijf kwartier rijden. Als we bijna bij het startpunt zijn, komt Ingrid tot de vreselijke ontdekking dat ze haar wandelstokken vergeten is. Teruggaan zou te veel tijd kosten, maar lopen zonder stokken idem dito. Vincent komt op het lumineuze idee om bij het startpunt op de Roaring Brook Campground aan de parkranger stokken te leen te vragen. En gelukkig kan dat!

We schrijven ons in en gaan meteen van start. Het gaat constant omhoog en de route ligt bezaaid met grote keien en rotsen. Overall ligt een paar centimeter sneeuw en het ziet er allemaal prachtig uit. Regelmatig lopen we over besneeuwde bruggetjes heen. Ergens halverwege komen we twee jongens tegen, volgens hen is het eindpunt gorgeous but cold. Maar voorlopig is het nog steeds stralend weer en van alle inspanningen krijg je het vanzelf warm. Na drie uur lopen komen we – precies volgens het boekje – bij Chimney Pond aan, omringt door hoge besneeuwde bergen en 600 meter hoger dan ons startpunt. Als de zon even achter de wolken verdwijnt merken we ineens hoe ontzettend koud het is. Er komt nog een vrouw aan, ze komt hier uit de buurt en is helemaal lyrisch over het mooie weer; het is de vierde keer dat ze dit trail gelopen heeft en nu voor het eerst is het zicht helder. We hebben nog een hele weg te gaan en beginnen weer aan de afdaling. Dat is altijd minder leuk omdat je doel weg is. Tot op een bruggetje Vincent naar links kijkt en ineens twee moose ziet! Wat een geluk: tijdens het lopen kijk je toch voornamelijk waar je je voeten neerzet en kijk je weinig om je heen. En als we een paar minuten later waren geweest, hadden we helemaal niets gezien! De ene loopt door het water naar de overkant, de andere via het bos ons pad op. En dat alles op maar een paar meter afstand. Zal het komen door het jachtverbod hier dat ze zo relaxt zijn?

We lopen als laatste nog om de Sandy Stream Pond, populair omdat je een goede kans hebt om wild te zien. But not this time! Omdat we nogal verschillen in looptempo en er nogal wat afslagen zijn, raken we elkaar kwijt en zo eindigt deze dag nog onverwacht spannend. De laatste avond in de cabin, na vannacht stopt de overnachtingsmogelijkheid. Het kacheltje snort lekker. Morgen weer terug naar de 'beschaafde' wereld.

Vrijdag 16 oktober

Vanmorgen pakken we alles in, de campground is inmiddels uitgestorven en vrijwilliger Bruce komt om de boel af te sluiten. Als we over Daicey Pond uitkijken, zegt hij tevreden: "The most beautiful view in the world!" Hij verwacht dat er vandaag bijna niemand in het park is, zelfs de parkrangers hebben elders een meeting. We willen vandaag op ons gemak naar het noorden rijden en het park via de northgate verlaten. Op aanraden van Bruce stoppen we bij de **Branch Pond** Campground waar we werkelijk de enige bezoekers zijn. Vincent loopt ver voorop en Ingrid sukkel er achteraan. Lage schoenen zijn op al die stenen niet echt ideaal.

Nadat we het park verlaten hebben, komen we al snel in het dorpje **Shin Pond**, volgens de vrouw die we bij Chimney Pond ontmoet hebben een prima overnachtingsplek. Maar welke accommodatie bedoelt ze? We gokken op de meest afgelegen waar ook all inclusive mogelijk is. Dat klinkt wel heel sjiek, maar we besluiten toch een kijkje te nemen. Als we uiteindelijk het terrein oprijden oogt het rommelig met meerdere pick-up trucks en honden. En dan zien we ineens twee dode elanden aan een weegbrug hangen. Een heel naar en bizar gezicht, vergelijk het met een Hollandse camping waar bij de ingang twee dode koeien hangen. Ondanks de schitterende ligging aan een meer willen

we hier geen seconde langer blijven en we zoeken verder. Het jachtseizoen is blijkbaar begonnen en onderweg zien we overal mannen met oranje petjes en jassen, kledingvoorschrift om te voorkomen dat ze elkaar raken.

Uiteindelijk rijden we door tot **Patten**, waar Bartlett's Lodge de enige overnachtingsplek is. Als we bellen, komen ze meteen, lezen we op de deur. Maar helaas: we hebben geen telefoon en Patten geen telefooncel. Via de plaatselijke supermarkt belanden we in de belangrijkste ontmoetingsplek van het dorp: het restaurant. Hier niks hips, maar gewoon dorpse gezelligheid. Eén van de gasten belt de eigenares van Bartlett's Lodge en inderdaad: binnen vijf minuten hebben we een prima kamer voor \$50. Er is nog één andere gast. Het is inmiddels donker en voor we gaan eten, wil Vincent eerst even zijn mail checken en Johann en Martha laten weten dat alles goed gaat. Dat lukt pal naast de library, waar Vincent blijkbaar van een onbeveiligd netwerk gebruik weet te maken. De buurvrouw houdt ons vanachter de gordijntjes angstvallig in de gaten. En dan zitten we eindelijk in het restaurant, of eigenlijk is gezien het menu snackbar een beter woord. Eén van de gerechten heet All you can eat, onze buurman heeft zich er net in vastgebeten. Wij gaan voor hamburgers met friet. Na dit kneuterige hoogtepunt lokt de warme douche ons al vroeg terug, heerlijk na drie min of meer ongewassen dagen. Morgen gaan we weer verder, maar Patton heeft er in Ingrid een fan bij. Er gebeurt natuurlijk nauwelijks iets, maar dat maakt het zo onweerstaanbaar!

Zaterdag 17 oktober

In de supermarkt van Patton is het een drukte van belang, want dit is het laatste weekend dat er op elanden gejaagd mag worden en de zondag is voor velen blijkbaar geen optie. Ze slaan in de supermarkt in gespannen verwachting proviand voor de dag in. Veel oranje dus. Vanuit Patton gaan we verder naar het noorden, want Martha had gemaïld: Go north! Meer naar het zuiden schijnt het beestenweer te zijn en zo proberen we de regen voor te blijven. De omgeving hier is heel anders: geen bossen maar akkers met hemelsbrede vergezichten en kolossale aardappelschuren. Er zijn hier nauwelijks wandelingen maar we weten er toch nog één te vinden. Hij gaat erg steil omhoog naar een mooi uitkijkpunt. Het is windstil en zonnig, alleen een terrasje ontbreekt nog! Binnen een uur zitten we al weer in de auto. Het is even wennen om in de auto te zitten als de zon schijnt maar als je je daar eenmaal bij neergelegd hebt, is het vooral erg mooi. We gaan tot Fort Kent, een grensplaatsje met Canada.

Uiteindelijk belanden we in **Presque Isle**, een vrij grote stad met zelfs een heuse, ouderwetse winkelstraat. We nemen onze intrek in de Budget Traveller Motor Inn, pal tegenover de begraafplaats en Ingrid concludeert tevreden: "Van de burens zullen we geen last hebben."

Zondag 18 oktober

Ingrid wordt wakker met rugpijn, de Amerikanen houden van zachte matrassen. Hopelijk lopen we het er uit en we zijn al vroeg bij het **Aroostook State Park**, het eerste state park van Maine en vlak bij Presque Isle. Het is nog erg koud. Onze wandeling heeft de veelbelovende naam Quaggy Jo. Twee opgewekte Amerikanen uit de buurt zeggen alsof het volkomen vanzelfsprekend is: "We will walk together." Er is geen tegenspraak mogelijk, dus daar gaan we, van de South Peak naar de North Peak. De wandelstokken komen weer goed van pas. Na twee uur lopen zijn we weer terug bij de auto en nemen we afscheid van Rob en Jen.

Naarmate we afzakken naar het zuiden van Maine, zien we weer steeds meer herfstkleuren. Het klopt dus dat de herfstkleuren van noord naar zuid bewegen en het noorden duidelijk over zijn hoogtepunt heen is. Als we twifelen over de juiste richting stopt er meteen een auto om te vragen of we hulp nodig hebben en zo komen we na een lange en mooie rit aan in **Dover-Foxcroft**. Het blijkt niet mee te vallen om hier een overnachtingsplek te vinden en we dolen wat rond. Ons sportwagentje is nogal een blikvanger hier en met ons gezok brengen we de plaatselijke sheriff helemaal in

verwarring. We blijven elkaar tegenkomen op onze zoektocht. Eindelijk vinden we bij The Bear's Den Log Cabin Motel een cabin voor \$85; duurder dan we eigenlijk willen, maar verder is er niets. We eten er tussen al het opgezette wild de inmiddels vertrouwde hamburger en Ingrid leest al stiekem haar verjaardagsmiltjes. Het bed blijkt erg zacht te zijn en Vincent wijkt dan ook uit naar het stapelbed.

Maandag 19 oktober

De dag dat Ingrid 42 jaar wordt en in Nederland de DSB-bank failliet verklaard wordt. We willen naar het Peaks Kenny State Park maar dat is helaas dicht. We wagen dan een poging bij de **Little Wilson Falls**, maar ook daar gaat het wat moeizaam. Het duurt een tijd voor we het startpunt vinden en dan moeten we nog het laatste stuk lopen omdat onze wagen vastloopt. Eindelijk zijn we dan toch op pad maar lang duurt het niet; we moeten een snel stromende rivier over en aangezien de brug ingestort is, moeten we er op een andere manier overheen zien te komen. We zien helaas geen veilige mogelijkheid, dus we druipten maar weer af naar de auto.

Via Greenville, Rockwood en Jackman gaan we verder naar het noorden om uiteindelijk via de 201 South terug te gaan. Het is een prachtige weg langs de rivier, maar het is ook een lange rit. We lopen wat vertraging op als we 'vastzitten' achter een schoolbus; de kinderen worden één voor één afgezet en inhalen is ten strengste verboden. We zijn niet de enigen, vlak voor ons rijdt een pick-up truck waar nog net de poten van een moose uitsteken. Toch weten we Gorham te bereiken en we zijn nog een soort op tijd ook. Alleen hebben we geen flauw idee waar Johann en Martha precies wonen. Vincent vraagt het in de supermarkt en dat blijkt een schot in de roos te zijn: de cassière weet het feilloos uit te leggen, zonder haar waren we waarschijnlijk nog steeds aan het zoeken geweest.

Het is erg leuk om Johann en Martha weer te zien, natuurlijk zijn ze razend benieuwd naar onze verhalen en of we eindelijk een moose gezien hebben. Vanavond trakteren we Johann en Martha op een etentje om ze te bedanken voor alles wat ze voor ons gedaan hebben. Het wordt een steakrestaurant, waar het gezellig druk is en de grote lappen vlees je om de oren vliegen. Proosten op de jarige, maar daar blijft het niet bij. Ineens wordt ieders aandacht gevraagd en wordt een soort zadel voor ons tafeltje gereden. Ingrid klimt erop en wordt luidkeels voorgesteld en met een Hiha!!-kreet gefeliciteerd. Wat een hilarische avond! Thuis is er een heuse verjaardagstafel ingericht met onder andere een fantastische puzzel van Bar Harbor. We bekijken op het megagrote TV-scherm de foto's van de afgelopen week en zijn weer perplex bij het zien van al die schitterende plaatjes.

Dinsdag 20 oktober

Onze laatste hele dag hier en er staat nog veel op het programma. We brengen de huurauto terug en deze wordt tot onze verbazing totaal niet gecontroleerd. Er zat namelijk een flinke snee in een van de achterbanden, maar die zat er al in voordat wij ermee gingen rijden. We hebben in totaal 1061 mile (=1700 km) afgelegd in zeven dagen. We betaalden gemiddeld \$ 2,60 per gallon benzine. Een gallon is 3,79 liter, dus dat is \$ 0,68 (=€ 0,45) per liter benzine.

Hierna doen de laatste aankopen, waaronder twee spijkerbroeken voor Vincent. Daarna gaan we naar tante Bep want ze heeft ons voor de lunch uitgenodigd. Een heerlijke maaltijd in het restaurant aldaar, zo willen wij ook wel oud worden. Ingrid krijgt ook van tante Bep een puzzel en na de nodige foto's gemaakt te hebben, nemen we dan toch afscheid.

's Middags maken we samen met Martha langs de kust nog een laatste fietstocht. Onderweg wordt speciaal voor Vincent nog kreeft gekocht, want ook dat is Maine. En zo kunnen we steeds meer van onze to-do-list afstrepen. Eigenlijk kun je Maine niet bezoeken zonder lobster gegeten te hebben, maar Ingrid slaat dit punt graag over. Met

Martha op kop fietsen we als gekken terug naar de auto, we hebben haast. Ingrid overtreft zichzelf met dit moordende tempo.

's Avonds nog een laatste paar uurtjes Guitar Hero en dan toch maar naar bed. Moeilijk te geloven dat we morgen al weer terug gaan. Johann heeft voor ons nog een laatste verrassing in petto: een rondvlucht in een klein vliegtuigje, wat een kado!

Woensdag 21 oktober

Ontbijten, spullen pakken, nog een laatste rondje door het huis en de tuin. Time to say goodbye! We halen Johann op van zijn werk (hij heeft samen met iemand anders een bedrijf dat zich bezig houdt met landmetingen) en gaan naar het vliegveld. Martha blijft beneden op ons wachten en Ingrid krijgt al snel spijt dat ze is opgestegen. Misselijk!!! En terwijl Vincent volop foto's maakt (want het is natuurlijk geweldig om het van bovenaf te zien), telt Ingrid de seconden weg. Eindelijk weer vaste grond onder de voeten. Johann mailt ons later nog om te vragen of Ingrid er nog lang last van had, waarop Vincent antwoordt: "Don't worry about Ingrid, she fully recovered as soon as we visited Cabela's." Dat is dus de outdoorshop waar we geloof ik wel een paar keer geweest zijn.

Afijn, Martha brengt ons weer terug naar Boston en tegen de avond stijgen we dan eindelijk op voor een nachtvlucht terug naar huis. De vlucht met een overstap in Londen verloopt soepel en de volgende ochtend vroeg zijn we weer op Hollandse bodem. We kunnen terugkijken op een heerlijke vakantie waarin we het geluk hadden op te kunnen trekken met twee vreselijk leuke mensen. We hebben zoveel kunnen zien, doen en vragen. We weten nu waarom iedereen in Amerika elkaar maar aanklaagt. Waarom er zoveel dikke mensen zijn. En hoe ze een reserveband (een zogenoemde thuisbrenger) noemen: een donut!!! Kortom, het was fantastisch en smaakt naar meer!